

[Aksel Larsen.]

gerning, at socialdemokratiet mangfoldige gange i det forløbne halvandet år kunne have væltet regeringen og skaffet sig af med denne regering. Det har socialdemokratiet ikke gjort. Det har altså tolereret, det har muliggjort den pengepolitik, regeringen har ført. Hvis stillingen er bedre nu, end da regeringen trådte til — og da regeringen trådte til, var den jo strålende; det ved vi fra de redegørelser, det ærede medlem hr. H. C. Hansen gav under valgkampen i 1950 —, så har socialdemokratiet i allerhøjeste grad sin del af æren, og hvis stillingen ikke er så meget bedre, men måske i mange henseender dårligere, så har socialdemokratiet sin del af skammen i kraft af sit medansvar for hele denne regerings politik, i kraft af at socialdemokratiet på visse væsentlige områder ligefrem har været førende i hele vor udenrigspolitik også under denne regering. Jeg synes derfor, at de to partier ikke har noget at lade hinanden høre, og jeg synes, de kunne spare sig dette skænderi, som de opfører til benefice for vælgerne, eller rettere sagt i håb om, at de dermed kan vildføre vælgerne.

Jeg synes imidlertid selv, at den oversigt, der såvel ved andre lejligheder som ved denne er givet over vor økonomiske politik, vore økonomiske forhold, er meget, meget mangelfuld. Det balanceskøn, den højt-ærede handelsminister opererer med, er behæftet med så mange usikkerhedsmomenter, at man har svært ved at tro, at der er nogen chance for, at det holder. Man kan stille statistik op på mange måder, og det er naturligvis muligt at stille den op således, at det ser ud, som om der er en kolossal bedring i vor valutabalance, men de mange usikkerhedsmomenter bevirker, at man må spørge sig selv: Hvor længe holder det? Ministeren omtalte f. eks. ikke den indvirkning på den forandrede valutabalance, som spekulatjonen i valuta utvivlsomt har haft. Når Englands økonomiske forhold er så elendige, som de seneste foranstaltninger i England unægtelig tyder på at de er, så er det jo fuldt berettiget, at der opstår mistillid til den engelske valuta, og det er fuldt forståeligt, om man flygter fra engelsk valuta over i anden valuta, i det omfang det er muligt. Dansk valuta er en af de valutaer, man kan flygte over i, og alle sagkyndige regner da også med, at der er sket en væsentlig flugt fra engelsk valuta over i dansk valuta. Dette kan naturligvis momentant have påvirket vor valutabalance, men det er jo ikke nogen reel eller nogen varig bedring. Den omstændighed

omtalte ministeren imidlertid ikke, og som han på dette område var tavs, kan han jo have været det på adskillige andre områder.

Jeg bekender altså, at jeg ikke tror, at det ser så godt ud, som ministeren og regeringen ville give det udseende af. Hertil kommer, at næsten hver eneste dag bringer nye ubehagelige overraskelser. Nu læser vi netop om Englands nye kraftige importbegrænsning, der åbenbart i høj grad kommer til at gå ud over Danmarks eksport til England, ikke over den landbrugseksport, vi har til England med tab for landet, men over anden eksport til England. Her råber man op om liberalisering, her taler handelsministeren om, at vi må liberalisere noget mere i overensstemmelse med beslutningerne i den europæiske samarbejdsorganisation, og så kommer England og liberaliserer mindre, til trods for at England reelt i forvejen vel nok var det vest-europæiske land, der havde, som man kalder det, liberaliseret mindst. Her kommer England og nedsætter sin i forvejen beskedne liberaliseringsprocent ganske betydeligt og gør det på en sådan måde, at det kommer til at gå ud over de danske eksportmuligheder til England. Dette får naturligvis indflydelse på vor fremtidige valutabalance. Det viser, hvor farligt det er at bygge en væsentlig del af vor økonomi på det skrøbelige engelske grundlag, og det er et eksempel på de ubehagelige overraskelser udefra, som der kommer så mange af. Når jeg siger, at de kommer udefra, mener jeg ikke dermed, at det er noget, vi ikke kan afværge, for naturligvis kunne det afværges, hvis vi førte en anden politik, så vi ikke kunne udsættes for den slags ubehagelige overraskelser. Det er desværre i høj grad selvforskyldt.

Denne engelske forholdsregel, som vi naturligvis ikke kender i detaljer, men kun kender fra aviserne, er en ny dokumentation af det skadelige ved hele skævheden i vor udenrigshandel, den skævhed i vor udenrigshandel, som selv ifølge ministerens fremsættelsestale har bevirket et tab ved prisklemmen på 1 600 mill. kr. i et eneste år. Hvorfor gik ministeren i sin fremsættelsestale iøvrigt ikke nærmere ind på denne skævhed i udenrigshandelen? Hvorfor fik vi ikke blot et tilløb til en redegørelse for den virkning, de vestlige handelspolitiske ordrer til Danmarks regering har haft for vor udenrigshandel, vor økonomi, vor valutabalance og vor hele forsyningsituation? Jeg synes, det havde været påkrævet. Hvorfor var ministeren totalt tavs om den kendsgerning, at vareforsyningslovens væsentligste virk-